

В. И. Немировичъ — Данченко

Туркичето

(Истинска случка изъ Освободителната война)

Сражението съ турцитѣ се свърши, и двамина руски офицери се връщаха отъ бойното поле въ селото, гдето бѣ настаненъ тѣхниятъ полкъ. По пътя тѣ се натъкнаха на мъртвитѣла на турски и руски войници, които бѣха разпръснати по цѣлото поле.

Не бѣха изминали и единъ километъръ, когато първо единъ отъ казацитѣ, които яздѣха предъ тѣхъ, а после и другъ, почнаха да сочатъ нѣщо въ далечината; следъ това казацитѣ завиха съ конетѣ на страна, сирѣха ги и слѣзоха.

— Какво има тамъ? — извикаха офицеритѣ.

Казацитѣ мълчаха, занимавайки се съ нѣщо на земята. Офицеритѣ боднаха конетѣ съ шпоритѣ и следъ една минута настигнаха казацитѣ.

— Какво има тука? — попитаха тѣ.

Казацитѣ се разстѣпиха, и офицеритѣ видѣха, че предъ тѣхъ въ калъта лежи на грѣбъ убитъ турски войникъ. Крѣвта му се бѣ съсирила на гърдитѣ, краката му отметнати широко на страна; а по-нататкъ се виждаше пушка съ счупенъ щикъ. До трупа седѣше малко момиченце, което бѣ допрѣло бузата си до бузата на убития и силно го прегръщаше съ ржцетѣ си; то дори не подигна очитѣ си, когато офицеритѣ се доближиха при него.

— Охъ, ти горкичка! — продума единъ отъ казацитѣ. — Ами ти съ какво и предъ кого си прегръщила? — И казакътъ погали момиченцето по косата.